

RODZINA

HERBARZ SZLACHTY POLSKIEJ

UZUPEŁNIENIA I SPROSTOWANIA
Z MATERJAŁÓW ARCHIWALNYCH

OPRACOWANE PRZEZ
ALEKSANDRA WŁODARSKIEGO
DYREKTORA BIBLIOTEKI
ORDYNACJI HR. PRZEZDZIECKICH

CZĘŚĆ V

WARSZAWA
SKŁAD GŁÓWNY KSIĘGARNIA GEBETHNERA I WOLFFA
1936

RODZINA
BYSTRZONOWSKI
ODBITO W Drukarni
LEONA NOWAKA
WARSZAWA
WARECKA 12
TELEFON
2.44.99

B.

BYSTRZONOWSKI h. STARYKOŃ. Jan, podczaszy grabowiecki chorąży i porucznik w. husarskich ur. ok. 1600. Ożeniony z Zofją Mayówną kasztel. wiślicką † 1737, za którą 1703 r. wziął dobra Węgleszyn w pow. chełcińskim położone, które do 1861 w rodzinie pozostawały; poza tem posiadał Bebelno i Zalesie. Dzieci Jana: córka Helena za Aleksandrem-Antonim Grabkowskim podstolim krakowskim, dziedz. Ostrowa pod Chęcunami, synem Benjamina i Teresy z Myszkowskich, która Zakrzów i Zalesie otrzymała w posagu — poza tem miał 3 synów: Antoniego, Karola i nieznanego heraldykom Józefa † 1717 bezż.

I. Antoni, podczaszy, chorąży i stolnik chełciński 1736—1746 porucznik husarski † 1754, był wł. Węgleszyna, Rembiechowy i Dębiny, z Katarzyny Kuchowskiej miał synów: Pawła, Jana, Mikołaja i córki Katarzynę Różycką i Gawlikowską Annę.

II. Karol ur. ok. 1692, w r. 1724 jest świadkiem ak. chrztu w Krzcięcicach, wojs. chełcińskim 1737, przedtem stolnikiem, prócz Bebelna posiadał dobra Węgleszyn, które odziedziczył po bracie Antonim. Z żony Apolonji Misiewskiej z Irządź, po której dzieci: córka Domicela za Feliksem Skorupką 1744 i synowie: Sebastjan, Michał, Kajetan i Klemens. 1) Sebastjan chorąży chełciński 1773 — D. Bebelna, z Magdaleny Soltyk ma córkę Marję za Zgliszczyńskim i syna Ignacego, ten z Urszuli Dubieńskiej miał synów Stanisława i Konstantego. 2) Kajetan o którym dobrze jest powiedziane w herbarzu. 3) Klemens 1764 wojski chełciński † 1774. 4) Michał dobrze opisany, dodam że ostatnia z tej linii Kamilla B. 2. Antonilla Czarnocka † 1899 r. w Paryżu cały majątek zapisała na fundusz fundacji przy hotelu Lambert w Paryżu.

Po Aleksandrze, synu Aleksandra a bracie Jana ożen. z Mayówną chorążym grabowieckim, z Barbary Opockiej został syn Paweł ur. 1720 † 1783. Dziedzic dóbr Dzbany, Przyborowice i Łowinia w księskim powiecie, która od I-szej poł. 18 w. była w rękach Bystrz.; z Pawła dzieci znamy tylko syna Franciszka z ż. Agnieszki Grzymalanki ur. ok. 1750 † 1815 (sep. Sędziszów) wł. Łowini, skarbnik, wojski sandomierski, łowczy, cześnik chełciński 1769—1810, w r. z Joanny Laskowskiej ur. 1775 (m. Złotniki) zaślub. 1785 (Złotniki) córki Jana sędziego sadyzkiego kapt. Sand. i podcz. nurskiego i Wiktorji z Bąkowskich. zostawił 3 córki, z nich Katarzyna I voto za Finkiem II voto za Komornickim,

druga córka Anna za Stanisławem Starowieyskim II Jan Witkowski i Joanna za Piotrem z Sędziszewa oraz Aleksandra franc. Zrebicka II Michał. Misiowska i synowie: Izydor i Maksymilian. Izydor d. Łowini, którą kupił od ojca 22/6-1807 r. za 220.000 złp. ożeniony z Ludwiką Linowską (śl. w Ciernie 1807 r.) zm. 1810 (sep. Sędziszów), po której córka Xawera ur. 1808 zaśl. 1828 r. Józefa Morzkowskiego (A. śl. Warszawa) biorąc w posagu Łowinię — od niej 1832 odkupili Łowinię Hipolita z Finków Komornicka z synem Aleksandrem. Maksymilian pili Łowinię Hipolita z Finków Komornicka z synem Aleksandrem. Maksymilian ur. 1778 wyleg. 1837 d. Węgrzynowa z Magdaleny Konarskiej c. Józefa i Tekli Laskowskiej zostawił córkę Zofję † 1898 za Myszkowskim Adamem, Marię, Honoratę † 1896 i Sabinę † 1914, oraz syna Feliksa ur. 1824 r. † 1885 w. Grądnika B., Sierszy pod Krakowem, który z Kazimiery Rawicz-Kosińskiej zostawił córkę Zofję ur. 1874 i Marię ur. 1860 za Mieczysławem Korwin-Piotrowskim i synów: Kazimierza ur. 1863 † 1921 rejenta w Zatorze ożenionego z Wandą Komornicka, z której syn Stefan ur. 1901 i córka Irena ur. 1898 za Kornickim Stanisławem, Felicjana misjonarza przeł. siostr. miłosierdzia na Tamce w Warszawie ur. 1868 † na początku b. stulecia 1911 r. i Antoniego D-ra Św. Teologii, prof. Uniw. Jagiell. w Krakowie ur. 1870 r.

Paweł syn Aleksandra miał braci Jana chorążego roty panc. Tarły Jacka, podsk. radoms. 1782, z Młodzianowską, Wojciecha, Józefa jezuity, Konstancję Jagieńską i Antoniego ster. z Kuban. Waxmana.

Pawła dzieci prócz Franciszka syn Stefan † 1808 i Stanisław łowczy wiślicki 1792. Z ż. Lubańskiej Wiktorji: Ignacy, Małgorzata księżni Norbertanek w Pińczowie, Wojciech 1792 chorąży w kor. szambelan, senator m. Krakowa † 1848 i Zuzanna za franc. Tyssonem, wdowa 1848 r.

C.

CHWAŁĘCKI h. LESZCZYC. Jakusz, wymieniony jako świadek 1399 r. Franek występuje 1404 jako świadek w sądzie ziem. Konina.

CZARNOŁĘSKI h. PÓŁKSIĘŻYC MIĘDZY DWOMA KRZYŻAMI. Sebastjan, wojewoda chełmiński, syn ng. Krzysztofa, wnuk Jakóba Suchanek z Wojślawie z woj. podlaskiego, żonaty z Anną Zarankówną, miał syna Tomasza, który z Rejny pozostawił synów: Jana i Sebastjana 1660 r. (Ks. Z. Dobrz.).

D.

DANTELECKI. Andrzej P. V. ustąpił 1753 r. 4000 flor. Małachowskiemu. (Ks. Gr. Piotrk. Zap.).

DOBIECKI h. OSSORYA. Ubysz z Dobiecina, protoplasta obecnie żyjących Dobieckich, w 1399 r. płaci 6 grzywnien kary, ponieważ wyszedł z sądu, nie zapłaciwszy pamiętnego (memoriale) w sprawie z Wawrzyńcem z Dobiecina; Ubysz zaślubił Jachnę nienotowaną w aktach z nazwiska, która 1426 r. już jako wdowa miała sprawę z Zawiszą z Bukowa; po Ubyszu został syn Mikołaj zw. Szast (Szast), który w 1416 r. prowadził proces z Marcinem z Dobiecina

i 1427 r. zasiada w sądzie jako członek sądu grodzkiego; w 1428 r. Mikołaj Sust z Dobiecina sprzedał dwa działy gruntu, od strugi do strugi i siedlisko na półtora staja, Mikołajowi z Koszuba, a 1433 r. zastawił część Dobiecina Janowi z Dobiecina w sumie 2 grzywnien. Mikołaj Szast v. Sust z Dobiecina miał dwóch synów: Jana i Piotra (Piotr. Castr. Inscr. 1—9 v; 3—24; 4—87 v 88—99 v 124; 5—41 v).

Piotr z Dobiecina, zw. Saszt, zeznaje w 1474 r. w sądzie, iż Jan z Mąkolic zapłacił mu 10 grzywnien t. j. sumę, w jakiej on trzymał w zastawie ten grunt w Mąkolicach; w 1497 r. zamienił się ze Stanisławem z Dobiecina, zw. Zygmont, na działy gruntów w Dobiecie; po Piotrze została córka Dorota, żona Wojciecha z Małego Wronikowa i dwóch synów: Stanisław i Jan, którzy w 1498 r. zastawili w 13 dukatach mieszczanina z m. Rosprzy Feliksowi z Kanina; w 1502 r. ciż bracia obowiazali się wybrać czterech arbitrów dla rozstrzygnięcia sporów wynikłych z działów majątkowych. Stanisław zastawił w 1510 r. dwa łany we wsi Uta w sumie 12 grzywnien bratu swemu rodzonemu Janowi, a w 1518 r. ów Jan nabył całą część w Dobiecie od Andrzeja z Dobiecina (Ibidem 7—63 v; 8—158, 204, 299 i Ter. 10—86 v; 11—28 v).

Jan z Dobiecina, zw. Dixta v. Diczka, a niekiedy Szast, syn Mikołaja, zw. Szast, w sprawie w jakimś Janem, prowadzonej w 1435 r., przegrał dział gruntu, a 1470 r. otrzymał przyrzeczenie od Jana zw. Walek z Dobiecina, iż mu wypłaci 9 grzywnien posagu za córką swoją Katarzyną i w 1497 r. bierze w zastaw wójtostwo w Szczycowie w sumie 60 grzywnien od syna swego; Jan pozostawił dwóch synów: Mikołaja i Stanisława, z których Mikołaj brał stale przydomek Dixta i jest przedstawicielem gałęzi zwanej Dixta, a Stanisław zwał się Szast i prowadzi gałąź piszącą się Szast (Petric. Castr. Inscr. 5—91 v, 94 v; 7—4, 4 v; 8—187 v).

Gałąż zw. Dixta. Mikołaj z Dobiecina wspólnie z ojcem Janem mieli 1477 r. sprawę z Jakóbem z Polutalic, a 1518 r. Mikołaj z Dobiecina zw. Diksza, uzyskał odroczenie sprawy z Jakóbem Dobieckim; Mikołaj miał dwóch synów: Jana i Wawrzyńca i 1540 r. wypożyczył sumę 80 grzywnien od syna swego Jana i takąową zabezpieczył na Dobiecie, a 1543 r. części dóbr zw. Liszczońska i sadzawkę zw. Gać podarował synowi Janowi. Jan został księdzem i 1571 r. jako pleban w Bogdanowie podarował sadzawkę Gać i siedlisko zw. Witkowskie we wsi Dobiecie synowcom swoim: Janowi i Maciejowi, którzy 1572 r. na mocy tej darowizny zostali wprowadzeni w posiadanie tych posiadłości; Wawrzyńiec oprócz synów: Jana i Macieja miał jeszcze córkę Dorotę, która w r. 1579 jako żona Walentego Lubojeńskiego otrzymała zapis 200 flor. posagu i wiana (Petric. Castr. Inscr. 7—161 v; Ter. 11—277; 17—198; 18—292 v; Castr. 19—60, 424; 23—255).

Maciej z Dobiecina zaślubił Annę, córkę Mikołaja Uniewielskiego z Uniewiele w pow. opoczyńskim, której ojciec 1574 r. przekazał części tych dóbr, a w 1578 r. jako dziedzic Dobiecina i Zdieszulic, części tych dóbr otrzymane po stryju swoim Janie, plebanie w Bogdanowie sprzedał Benedyktowi Dobieckiemu. Maciej pozostawił córkę Ewę, żonę Bartłomieja Poleskiego i dwóch sy-

nów: Adama i Jana, którzy w 1572 r. zostali pokwitowani przez siostrę z posagu, i Jan, młodszy syn Macieja, pokwitował 1578 r. brata Adama z opieki i tegoż roku przeprowadził dział dóbr w Goleszach i Goleskiej Woli; Jan w r. 1583 zapisał 900 flor. posagu i tyleż wiana żonie swej Agnieszce, córce ng. Macieja Rembieskiego z Witowa i sumę tę zabezpieczył na dobrach swych w Goleszach i Woli Goleskiej (Petric. Castr. Inscr. 19—556; 21—172, 579; 22—637, 646 v; 24—241).

Adam, starszy syn Macieja, dziedzic na Goleszach i Woli Goleskiej, zaślubił Barbarę, córkę Baltazara z Kwiatkowic Kwiatkowskiego, dziedzica na Podgórzu i 1573 r. zapisał jej na połowie dóbr swoich 1600 flor. posagu i wiana i z tej żony pozostawił dwóch synów: Jana i Mikołaja, którzy w 1586 r. sprzedali części swoje w Dobiecinie i Zdieszulicach Benedyktowi Dobieckiemu (Ibidem 20—98; 24—710; 25—714).

Jan, syn Adama, dziedzic na Westkowie, zapisał 1593 r. żonie swej Katarzynie, córce Mikołaja z Bełchatowa Bełchackiego 1600 flor. posagu i wiana i sumę tę zabezpieczył na połowie dóbr swoich i tegoż roku za zgodą swe żony sprzedał części swoje w Westkowie i Bienkowie Mikołajowi Kowalewskiemu, a w 1622 r. nabył za 8000 flor. wieś Strzelce w pow. radomskim od Barbary z Pukarzowa, żony Mikołaja Sośnickiego; Jan z powyższej żony miał córkę Annę, żonę Krzysztofa Raczkowskiego, która 1642 r. sprzedała dobra swoje Ulesie w pow. radomskim bratu Adamowi, i dwóch synów: Adama i Stanisława (Ibidem 26—24, 71, 218; 30—888 v.; 34—358).

Adam, syn Jana, nabył 1643 r. od brata Stanisława za 10,000 flor. część jego we wsi Strzelce, a w trzy lata potem kupuje za 20,000 flor. wieś Trzępce w pow. radomskim od Prokopa Bełchackiego; w 1649 r. Adam ustąpił wieś Koczania w pow. radomskim żonie swej Jadwidze z Dzibałtowa, córce Adama Dzibałtowskiego; Mikołaj, Maciej, Piotr i Wojciech, synowie Adama z Dzibałtowa, kwitują 1666 r. z sumy Adama Dobieckiego; Adam z tej żony pozostawił córkę Marjannę 1 v. za Stanisławem Rogaczewskim, 2 v. żonę Kazimierza Trzcńskiego, która w 1670 r. pokwitowała braci swoich z 800 flor., i trzech synów: Michała, Jana i Stanisława; ci bracia 1667 r. sprzedali część dóbr Koczania Janowi Koczańskiemu, a Stanisław 1665 odsprzedał części swoje we wsi Strzelce Jakóbowi Szczawińskiemu, staroście łączycykiem (Ibidem 54—503; 35—286; 36—6, 315 v; Zap. Tryb. Lubel. 15—874; 18—147; Petric. Castr. Inscr. Manuales 48—89 v; 56—303).

Jan, średni syn Adama i Dzibałtowskiej, części wsi Koczania, jakie otrzymał z działu, sprzedał 1668 r. Feliksowi Złobickiemu, a w 1700 r. jako dziedzic na Strzelcach, zapisał 4,000 flor. na poczet posagu dla przyszłej żony syna swego Mikołaja — Anny z Pukarzowa, córki Marcina Pukarzowskiego i Zofji z Przeclawic; Jan był żonatym z Zofją Witelówną i z tej żony miał synów: Antoniego, Mikołaja i Władysława, z których Mikołaj i Władysław są protoplastami dwóch linii tej galezi (Ibidem 36—150; 41—72, 119 v).

Antoni, dziedzic na Strzelcach, pokwitował 1712 r. brata swego Mikołaja w zadosyć uczynieniu za dobra Strzelce, a w 1720 r. zapisał dożywocie żonie

swej Barbarze, córce Adama Ulanowicza i Marjanny Piaszczyńskiej; drugą żoną Antoniego była Anna, córka Wojciecha Bielskiego i Konstancji Wolskiej, której zabezpieczył dożywocie 1733 r.; po Antonim, dziedzicu Tworowic z 1-jej żony pozostali synowie: Stanisław i Jan, którzy w 1735 r. zapisałi sumę 2000 flor. Cecylii i Jadwidze, córkom Ignacego Kuleszy i Magdaleny z Dobieckich; z synów Stanisław zapisał 1759 r. dożywocie żonie swej Zuzannie, córce Franciszka Nekanda-Trepka, cześnika chełmińskiego i Marjanny z Siemińskich. (Ibidem 43—475 v; 47—304; 53—11; 60—401; 62—325 v).

Linja I. Mikołaj, drugi syn Jana i Witelówny, dziedzic Smotryszowa, w 1733 r. zapisał sumę 600 flor. synowi swemu Ludwikowi, urodzonemu z Anny z Pukarzowskich; Mikołaj tytułowany jest stolnikiem zytomierskim w akcie z r. 1724, kiedy syn jego Ludwik, łowczy owrucki, dziedzic dóbr Strzelce, zeznaje 8000 flor. długu żonie swej Annie, córce Jana Maya, stolnika zytomierskiego, i Katarzyny z Rychłowskich; Ludwik został następnie miecznikiem radomskowskim i 1771 r. wdowa po nim Anna z Mayów ustąpiła sumę 11,000 flor. na rzecz syna swego Teodora Dobieckiego, a 1780 r. cedeowała dożywocie dzieciom swoim: Teodorowi, Piotrowi i Agnieszce, żonie Anastazego Skarbak-Radońskiego, wojskiego większego opoczyńskiego; Teodor zapisał 1771 r. dożywocie żonie Konstancji, córce Ludwika Suheckiego, łowczego bielskiego i Aleksandry z Hozyuszów; po Teodorze syn Kacper pozostawił syna Kajetana, wylegitymowanego w Królestwie 1839 r.

Adolf, syn Kacpra, wnuk Teodora, zm. 1867 r., żonaty z Emiją z Mieczkowskich, ma syna Henryka, który 1885 r. zaślubił M. Müllerównę (Petric. Castr. Inscr. 53—35 v; 55—555; 56—207; 66—291 v, 313; 71—39; Akta b. Heroldji Królestwa; Zbiory rodzinne).

Linja II. Władysław, ostatni syn Jana i Witelówny, 1717 r. ustąpił sumę 1300 flor. bratu swemu rodzonemu Mikołajowi; w 1725 r. Władysław zapisał 400 flor. synowi swemu Mateuszowi v. Maciejowi i córkom: Katarzynie i Annie urodzonym z niegdy Marjanny Szczepanowskiej Maciej 1746 r. pokwitował z sumy 600 flor. Ludwika Dobieckiego, łowczego owruckiego, brata swego stryjcznego, zapisanej na dobrach Smotryszew przez ojca tegoż Ludwika, Mikołaja Dobieckiego; Maciej był żonatym z Joanną Nahorecką, której ojciec Ignacy Nahorecki pokwitował 1754 r. z sumy 4000 flor. Franciszka Lanckorońskiego; dług ten należał się córkom Nahoreckiego po matce ich Katarzynie z Dunin-Brzezińskich. Maciej z Joanny Nahoreckiej miał pięciu synów: Antoniego, Bonawenturę, Jana, podwojewodzkiego szadkowskiego, Stefana, Wincenego i córki: Wiktorję za Maciejem Szymanieckim i Marjannę (Petric. Castr. Inscr. 45—581 v, 56—173 v, Metr. Kor. 229—952).

Antoni, szambelan królewski 1784 r., dziedzic Owadowa i Jankowa, zaślubił Helenę Roszkowską i z niej pozostawił synów: Cyprjana, Wojciecha i Wincenego, wylegitymowanych w Królestwie 1837 — 1839 r. i z nich Wojciech, pułkownik wojsk pols., żonaty z Anną Niemiryczówną, pozostawił córkę Ksawerę Łazowską i syna Napoleona, dziedzica dóbr Gromadzie, po którym z Pauliny Bełdowskiej córki: Helena za Tadeuszem Czapelskim, Wanda Lenczewska i Marjanna za Michałem Wołowskim.

Wincenty, generał b. wojsk pols., dziedzic Miechowic i Ocześał, z Magdaleny Skorkowskiej pozostawił córki: Heleną za Ignacym Czempińskim, Marię za Józefem Sadowskim i synów: Teodora, Mieczysława i Wincentego.

Teodor, dziedzic Ocześał, po którym z Anieli Lubuwiedzkiej syn Władysław, dziedzic Ocześał i Sadów, radca dyrek. szczeg. Tow. Kr. Ziem. w Radomiu.

Wincenty, dziedzic Miechowic i Rdzuchowa z Wincentyny z Mikulowskich pozostawił syna Stefana żonatego z N. Szelechowską z niej syn Tadeusz i córki: Jadwiga i Janina (Zbiory rodzinne).

Bonawentura, syn Macieja i Nahoreckiej, subdelegat grodzki następnie 1784 r. burgrabia piotrkowski, żonaty z Ludwiką Wężykową, z niej synowie: Mateusz, Michał i Stefan w 1840 r., oraz Józef z synami: Teodorem i Wincentym 1853 r. wylegitymowani w Królestwie (Akta b. Heroldji Królestwa).

Michał, oficer b. wojsk pols., dziedzic Kędzierek z Anny z Kossowskich miał syna Stanisława, po którym z Izabelli z Krosnowskich kilkoro dzieci.

Józef, syn Bonawentury, z żony Scholastyki z Walewskich pozostawił synów: Teodora żonatego z Walewską, Wincentego żonatego z Anielą z Gawrońskich, i córki: Ksawerę Skórkowską, Józefę Zabierzowską i Natalję za Eustachym Dobieckim (Akta rodzinne).

Gałąź zw. Schast. v. Szast. v. Sust. Stanisław, syn Jana zw. Dixta, i Urszuli, dziedzic na Dobiecinie, nabył 1512 r. za 200 grzywien części wsi Polesie i Woli Poleskiej; Stanisław w 1497 r. występuje jako wójt w Szczyrcowie i zastawił ojcu swemu to wójtostwo; żonaty z Katarzyną, której 1538 r. zapisał dożywocie na wsi Zdzieszulice, miał czterech synów: Macieja, Stanisława, Jana i Mikołaja, którzy wspólnie z ojcem zawarli 1493 r. ugodę z kmieściami z Oprzewowa; Jan, Stanisław i Maciej z synowcem swoim Adamem, nazwanym Zaborowskim od wsi Zaborowa, dziedzice z Dobiecina i Zdzieszulic przeprowadzili 1551 r. zamianę swych posiadłości w tych dobrach z Marcinem i Wawrzyńcem ze Zdzieszulic, a w 1552 r. ów Adam, piszący się „Dobiecki z Zaborowa”, pokwitował tych stryjów swoich z sumy 130 flor.; 1553 r. Jan, Stanisław i Maciej, bracia rodzeni, dopełnili działu dóbr i brat najstarszy Jan otrzymał Dobiecin, Zdzieszulice i Wolę Zdzieszulską, a Stanisław i Maciej — części w Polesiach i Woli Poleskiej z dodaniem 300 flor.; tegoż roku ciż bracia dopełniają działu wsi Dobiecin, Zdzieszulice, Zdzieszulska Wola, Polesie, Poleska Wola, Zaborów i Bogucice z Adamem, synem Mikołaja (czwartego brata) synowcem swoim i dobrą Bogucice i Zaborów otrzymał Adam Dubiecki. Z tych braci Stanisław zw. Szast, dziedzic na Polesiach i Woli Poleskiej 1538 r., z żony Katarzyny miał synów: Jana, Walentego i Wojciecha, a Jan i Mikołaj są przedstawicielami dwóch linii tej gałęzi (Petric. Castr. Inscr. 8—188 v, Ter. 10—196; 15—273 v, 325, 364 v, 393; 17—101; 21—61; 22—136; 23—485, 487).

Linja I. Jan, dziedzic na Zdzieszulicach, zaślubił Barbarę z Niemojowskich i z niej miał synów: Jana i Sebastjana, nad którymi 1564 r. ustanowił opiekę; um. przed 1585 r. i wdowa po nim przekazała zapis posagowy, zabezpieczony na Dobiecinie, Zdzieszulicach i Woli Zdzieszulskiej, synowi Janowi; Jan prawo swej sukcesji po Stanisławie Dobieckim przekazuje 1585 r. bratu Sebastjanowi,

a 1588 r. wszystkie części swoje w Zdzieszulicach Górnych ustąpił również temu bratu; w tymże roku Jan jako dziedzic Zdzieszulic i Wólki Zdzieszulskiej zapisał 1200 flor. posagu i tyleż wiana na tych dobrach żonie swej Katarzynie, córce Dobrogosta Jawornickiego v. Nosalskiego (Petric. Castr. Inscr. 14—867; 24—662; 25—237; 28—1047).

Sebastjan, syn Jana, dobra swoje w Dobiecinie, Zdzieszulicach i Woli Zdzieszulskiej, ustąpił 1585 r. bratu Janowi, a 1604 r. Sebastjan po bezpotomnej śmierci brata swego Jana części dóbr w Dobiecinie, Politalicach, Zdzieszulicach, Korczowie i Zwierzchowie ustąpił swej bratowej Katarzynie z Jawornickich, wdowie po Janie Dobieckim (Ibidem 24—562v, 564; 25—72).

Jan, zw. Szast, oprócz Niemojowskiej miał i drugą żonę nie wymienioną w aktach z nazwiska i z tej żony pozostawił córkę Elżbietę, żonę Macieja Grotkowskiego i dwóch synów: Benedykta i Piotra, których siostra pokwitowała 1542 r. z posagu i precjozów; Piotr został księdzem i 1545 r. był plebanem w Drubicach, a następnie kanonikiem sandomierskim; um. 1546 r. w którym to roku brat jego Benedykt został pozwany przez Postękałskiego o niezapłacenie długu 11 dukatów, należnych mu od kanonika Piotra (Petric. Ter. Inscr. 18—139; 19—532; 20—274v.).

Benedykt, sędzia gr. piotrkowski, nabył 1561 r. za 30 kóp gr. części w Zdzieszulicach; sędzia, żonaty z Łucją de Kowale, miał córki: Urszulę 1564 r. za Wojciechem Bielskim z Białej, Jadwigę 1 v. za Janem Gołańskim, której mąż zapisał 1571 r. 800 flor. posagu i tyleż wiana, 2 v. 1586 r. za Kacprem Kobielskim, Łucję, żonę Walerjana Zdrowskiego z Borowej, która 1580 r. pokwitowała ojca z dóbr ojczystych i macierzystych i dwóch synów: Marcina i Benedykta (Petric. Castr. Inscr. 11—425; 14—555; 19—69; 23—935; 24—717).

Marcin w 1582 r. otrzymał całe części dóbr w Zdzieszulicach w 1589 r. Benedykt, sędzia gr. piotrkowski, dziedzic na Dobiecinie, Politalicach i Zdzieszulicach, posesor dóbr Goryń, przeprowadził dział majątkowy między synami swymi, urodzonymi z Łucji de Kowale i Marcin otrzymał wszystkie sumy zabezpieczone na Goryniu a młodszy syn Benedykt części dóbr w Dobiecinie, Politalicach i Zdzieszulicach (Ibidem 23—1066; 25—278v.).

Benedykt, dziedzic na Dobiecinie, Politalicach i Zdzieszulicach, zapisał 1589 r. sumę 3000 flor. posagu i tyleż wiana żonie swej Dorocie, córce Mikołaja z Gomolina Gomolińskiego, a 1590 r. nabył wieś Korczów za 2000 flor. od Jana Zbierchowskiego; po Benedyckie pozostała córka Katarzyna, żona Piotra Komornickiego 1620 r., i syn Augustyn, który w 1612 r. zezwolił Andrzejowi Rychłowskiemu na cięcie drzewa w Zdzieszulicach Górnych i Dolnych; Augustyn zaślubił Leonorę, córkę Olbrychta Łaskiego z Łasku, wojewody sieradzkiego, która 1626 r. przekazała matce swej Sabinie de Sewe wieś Orchów, leżącą w pow. szadkowskim (Ibidem 26—279v., 421v.; 29—673; 30—672, 1059; 31—322).

Marcin, syn Benedykta, dziedzic na Hucie i Hucisku, nabył 1594 r. części w Dobiecinie od brata swego stryjecznego Jana, syna Jana Dobieckiego; Marcin um. młodo, pozostawiając tylko jedyne go syna Samuela, którego w 1620 r.

pokwitowała Katarzyna z Dobieckich Komornicka; Samuel był żonatym z Jadwigą, córką Jana Łaszewskiego, wojskiego wieluńskiego i z tej żony pozostawił synów: Marcina i Jana, dziedzica Grabinej Woli (Ibidem 26—324; 30—781).

Marcin, syn Samuela, nabył 1645 r. części wsi Szyszki w pow. piotrkowskim od Jacka Zdrowskiego, a po bezpotomnej śmierci brata Jana, został właścicielem Grabinej Woli, którą od 1649 r. trzymał w zastawie w sumie 9000 flor.; Marcin był żonatym z Ewą z Iwań Iwańska i z tej żony miał synów: Adama, Samuela i Stanisława, z których Stanisław w 1687 r., a Samuel 1693 r. sprzedali części Grabinej Woli bratu swemu Adamowi Dobieckiemu (Ibidem 35—124, 48—11; 38—101v.; 39—106, 146).

Adam, dziedzic na Grabinej Woli, występuje od 1616 r. jako cześnik chełmiński, a 1720 r. wspólnie z synem Michałem roborują pewien kontrakt zawarty między sobą; Adam żonaty z Zofją z Leszczyńskich, pozostawił trzech synów: Antoniego, Michała i Sebastjana, z których Antoni, dziedzic Leśnicy i Podlesia, miecznik dobrzyński, um. około 1739 r. bezpotomnie, a Michał, dziedzic na Grabinej Woli, zapisał dożywocie 1720 r. żonie swej Elżbiecie, córce Aleksandra Złobnickiego z Kuczowa i Teresy Przecławskiej, 1 v. żonie Jakóba Stokowskiego; Michał od 1732 r. występuje jako chorąży dobrzyński i w 1739 r. dobra Leśnicę i Podlesie, jakie otrzymał w spadku po bracie Antonim zastawił w sumie 12000 flor. Wojciechowi Tarnowskiemu (Ibidem 45—502v.; 47—343, 352; 52—340; 55—332v.; 56—218, 303).

Sebastjan, ostatni syn Adama, cześnika chełmińskiego, dziedzic na Grabinej Woli, zaślubił Marjannę Czerwiowską i z niej miał syna Bartłomieja, który w 1732 r. cedaował sumę 1000 flor., jaką miał u Pęgowskiego na rzecz Izdebskiego (Ibidem 52—212 v).

Linja II. Adam, syn Mikołaja, dziedzica Bogucic i Zaborowa zapisał 1553 r. posagu i wiana 500 flor. żonie swej Jadwidze, córce Tomasza Zbierchowskiego i sumę tą zabezpieczył na połowie dóbr swoich; Jadwiga po śmierci męża wyszła zamąż za Stanisława Kuczowskiego i w 1570 r. kwitowała z sumy 250 flor. szwagra swego ks. Jana Dobieckiego, plebana w Bogdanowie; po Adamie pozostało dwóch synów: Jan i Mikołaj (Petric. Ter. Inscr. 23-302, 485; Castr. 18-157).

Mikołaj, dziedzic dóbr Smotryszów w pow. radomskowskim i Białobrzegów w pow. opoczyńskim, z niewiadomej nam żony miał córkę Annę, żonę Piotra Rzuchowskiego, która w 1621 r. pokwitowała ojca z posagu i czterech synów: Aleksandra, Jana, Mikołaja i Pawła, który w 1627 r. zapisał 1200 flor. posagu i tyleż wiana żonie swej Zofji, córce Jana Bleszyńskiego, a Jan dobra swoje w Smotryszowie ustąpił 1634 r. bratu swemu Aleksandrowi; Mikołaj, dziedzic na Smotryszowie, 1632 r. część tych dóbr ustąpił synowi swemu Mikołajowi, a następnego roku Mikołaj, syn Mikołaja, pewną część gruntów przekazał synom swoim: Marjanowi i Tomaszowi (Petric. Castr. Inscr. 30 — 891; 31 — 576 v, 32 — 315 v, 366).

Aleksander, syn Mikołaja, a wnuk Adama, nabył 1634 r. części Smotryszowa od brata Mikołaja; Aleksander um. przed 1655 r. w tym roku wdowa po nim Zofja Łącka nabyła części wsi Stanisławice od Joachima Łąckiego;

Aleksander z powyższej żony miał córki: Elżbietę za Franciszkiem Czernym, która 1668 r. kwitowała z posagu brata Zygmunta, Annę, żonę Marcina Nekanda-Trepki, wyposażoną sumą 10,000 flor. dwóch synów Mikołaja, który 1667 r. nabył części wsi Kraszowice z folwarkami Kwasków i Srzeniawa za sumę 9000 flor. i Zygmunta, dziedzica Kraszowic, Kuczkowa, Srzeniawa i Sulisławic, żonatego z Elżbietą, córką Stanisława Przecławskiego i Zofji z Kochowa, który sprzedał 1673 r. części Smotryszowa Marcinowi Nekanda-Trepki (Ibidem 82—36, 85 v., 157 v. 579 v. 580, 613; 54—98).

Jan, starszy syn Adama z Zbierchowskiej, dziedzic na Dobiecinie, zaślubił Jadwigę z Belchackich z Gledzianowa i z niej pozostawił córkę Marjannę za Jakóbem Radgowskim i trzech synów: Franciszka, Wojciecha i Pawła, z których Franciszek 1672 r. był żonatym z Barbarą, córką Jakóba z Bnina Moszyńskiego h. Łodzia, dworzana cesarza Ferdynanda III, pana na Sokolej Górze i in. i Marjanny Minorówny, i 1678 r. wspólnie z bratem Wojciechem Dobieckim zapisałi części wsi Trzepce, będące w zastawie u Walerjana Belchackiego bratu Pawłowi Dobieckiemu. Wojciech zaślubił Marjannę, córkę Jerzego Wilkoszewskiego, która 1688 r. pokwitowała z sumy 3000 flor. ojcn swego i z niej miał syna Jakóba, dziedzica części wsi Trzepce, który 1711 r. zeznał 4000 flor. długu na rzecz żony swej Justyny, córki Jana Lutostawskiego (Ibidem 36—503 v, 1092; 37—342; 38—159; 43—356).

Paweł, najmłodszy syn Jana i Belchackiej, dziedzic na Dobiecinie, zaślubił Magdalenę, córkę Bernarda Ujejskiego, sędziego ziem. ks. siewierskiego, i Anny de Mokre, wdowę po Aleksandrze Moszyńskim 1682 r. i z niej miał tylko jednego syna Jana, któremu 1700 r. zapisał sumę 500 flpr. (Ibidem 37—280; 41—159).

Jan z Dobiecina, pisarz grodz. opoczyński, zapisał dożywocie 1721 r. żonie swojej Zofji z Zabiela, wdowie po Stefanie Siemieńskim, pisarzu grodz. piotrkowskim, i z tej żony pozostawił córkę Teresę za Mikołajem Dunin-Brzezińskim, cześnikiem łyczowskim, i syna Konstantego, chorążego regimentu artylerji koronnej 1742 r., dziedzica dóbr Zachorzewo w pow. opoczyńskim, który 1758 r. jako kapitan regimentu pieszej artylerji kor. sprzedał te dobra szwagrowi Dunin-Brzezińskiemu (Ibidem 47—90; 56—151; 62—191 v).

Jan z Dobiecina, podstarości i sędzia grodz. opoczyński, zaślubił 1723 r. drugą żonę Annę, córkę Stanisława z Rokitnicy Derszniaka, starosty radoszyckiego i Barbary z Raciborska Morstinówny, która była siostrą Anny z Morstinów Jordanowej, wojewodziny braclawskiej, Jadwigi z Morstinów Lanckorońskiej, podkomorzyny krakowskiej i Andrzeja Morstina, kasztelana sandeckiego 1728 r.; starosta Derszniak ustąpił na rzecz zięcia Dobieckiego królowszczyzny Snochowice, Sarbice i Dobrzeszowę w woj. sandomierskim; Jan, sędzia i starosta snochowski, nabył 1723 r. wieś Radoszewnicę i części wsi Stanisławice od Jerzego ks. Lubomirskiego, oboźnego kor.; 1726 r. Jan został podczaszym stężyckim i 1732 r. występuje jako podczaszy radomski; 1739 r. Jan już nie żył i wdowa po nim Anna z Rokitnicy, dziedziczka wsi Łopuszno z przyległościami w pow. chełmińskim i posesorka dóbr Radoszewnicy, zapisała na tych dobrach 2000 flor. proboszczowi w Borzykowie; w 1742 r. taż wdowa, mając sprawę

z dziećmi swemi pierwszego męża, w imieniu swem i dzieci swoich: Jakóba, Andrzeja, Jana, Zofji, Konstancji i Magdaleny Dobieckich obrała superarbitrem Szymona Zarembę, łowczego piotrkowskiego; z tych dzieci Konstancja wyszła za Gaspra Grotowskiego, podstolego sochaczewskiego 1759 r., a Jakób, Jan, Magdalena i Zofja zmarli bezpotomnie (Sigil. 20—79, 203; Petric. Castr. Inscr. 48—258 v; 409 v; 470; 52—300 v; 55—197 v; 56—152; 62—367 v; 368).

Andrzej, syn Jana i Derszniakówny, otrzymał 1755 r. cześnikostwo checińskie, a 1764 r. został chorążym checińskim; w 1773 r. Andrzej z Dobiecina, pułkownik kohorty pancernej wojsk kor. i komisarz komisji wojskowej, dziedzic dóbr Stanisławice, zwraca Pagowskiemu 24000 flor., a 1779 r. sprzedaje dobra Radoszewnicę i połowę Stanisławic za 200,020 flor. Michałowi Czapskiemu, wojewodzie malborskiemu; 1783 r. Andrzej, dziedzic Łopuszna i Krassocina, zapisał 32,000 flor. żonie swej Franciszce, córce Kazimierza Tymowskiego, chorążego piotrkowskiego, i Zofji Zarembianki, wdowie po Antonim Radlickim, podczaszym piotrkowskim; tegoż roku Andrzej za wieloletnie zasługi w swym powiecie został wybranym przez współobywateli i przedstawiony królowi na podkomorstwo sandomierskie po śmierci Antoniego Potkańskiego i dyplom otrzymał 30 lipca 1783 r. (Sigil. 28—4805; 30—3 v; 35—1275; Petric. Castr. Inscr. 67—34; 70—140; 74—191).

Andrzej, podkomorzy generalny wojew. sandomierskiego, kawaler orderów Orła Białego i św. Stanisława, konsyliarz Rady Nieustającej, zapisał 1785 r. dożywocie żonie swej Franciszce z Tymowskich na dobrach swoich: Łopuszno, Czartoszowy, Wielebnów, Orców, Czołczyn, Jedle i Olszówka w pow. checińskim; w 1792 r. Andrzej jako podkomorzy, komisarz do rozgraniczenia wojew. sandomierskiego i kawaler orderów polskich nabył za sumę 59733 flor. dobra Szydłów z przyległościami Kożuchy w pow. piotrkowskim od Zofji i Brygidy z Radlickich; Andrzej jako dziedzic tych dóbr zmuszony był złożyć przysięgę hołmagalną królowi pruskiemu po przyłączeniu tej części Rzeczypospolitej do Prus 1793 r. (Akta po-pruskie).

Podkomorzy Andrzej był żonaty 1 v. z Gertrudą Duninówną, córką Celestyna, podczaszego brzezińskiego, i Eufrozyny Bąkowskiej i tylko z tej żony pozostawił córki: Annę, pannę, Teklę, żonę Tomasza Chelmskiego, wojskiego dobrzyńskiego, którzy 1782 r. zapisali sobie dożywocie i dwóch synów: Wojciecha i Franciszka, którzy wspólnie z ojcem zapisali 1779 r. sumę 1333 flor. i gr. 10 na ufundowanie lampy w kościele czymnieńskim w pow. opoczyńskim (Petric. Castr. Inscr. 64—41; 70—9; 73—29; 82—31 v, 32 v; Donat. Vars. 101—273).

Wojciech, podczaszy checiński 1784 r., sędzia ziemiański pow. piotrkowskiego i kawaler orderu św. Stanisława 1792 r., był żonaty z Brygity, córką Antoniego Radlickiego, podczaszego piotrkowskiego.

Franciszek, ur. 1761 r., podchorąży regimentu pieszego został mianowany 1779 r. chorążym tegoż regimentu; komisarz komisji cywilno-wojskowej pow. opoczyńskiego, kawaler orderu św. Stanisława, zaślubił Antoninę, córkę hr. Stanisława Przerembskiego, starosty perejasławskiego i Anny ze Święcickich i z niej

miął córkę Józefę za Adamem Ślaskim i syna Eustachego (Kancl. 56—95; Vol. Leg.).

Eustachy, ur. 1805 r., dziedzic Łopuszna, radca Komitetu Tow. Kred. Ziemsk., miał dwie żony: Cecylję Cieszkowską i Natalję Dobiecką; z 1-ej żony córka Józefa za Henrykiem Karskim i synowie: Juliusz, Kazimierz i Bronisław, z 2-ej żony córka Marja za Henrykiem Cichowskim i synowie: Eustachy, ur. 1855 r., dziedzic Łopuszna, radca Komitetu Tow. Kred. Ziemsk., i Józef, ur. 1861 r., właściciel Krzyżanowic, żonaty z bar. Bronisławą Heydel.

Kazimierz, syn Eustachego i Cieszkowskiej, ur. 1834 r., z żony Natalii Rulikowskiej pozostawił córkę Melanię i syna Stefana żonatego od 1892 r. z Konstancją Wiercińską.

Bronisław, najmłodszy syn Eustachego i Cieszkowskiej, prezes dyrekcji szczegółowej kieleckiej Tow. Kred. Ziemsk., z żony Marji v. Graeve ma córki: Cecylję, Marję, Zofję, i synów: Alfreda i Artura.

E.

ELERT Andrzej, wdowa po nim Anna Marzyni, córka Krzysztofa, prowadzi 1700 r. proces o sumy (Gr. Piotrk. Zap.).

G.

GABSZEWICZ. Niektórzy z Gabszewiczów brali przydomek Jaskold. Kazimierz, ciwun pojurski, deputat żmudzki 1686 r. (Arch. Dubr.).

GALIŃSKI-KUNA. Brali przydomek od znanej litewskiej rodziny Kuna. Szymon i Antoni, synowie Wawrzyńca Kuny-Galińskiego i po Antonim syn Andrzej, któremu Plichta cedował sumy 1753 r. (Gr. Piotrk. Zap.).

GRZYMKOWSKI h. RAWICZ. Jedna linja Rawitów, wywodząca się od Ostasza, syna Goworka, założywszy w drugiej połowie XIII wieku wieś Grzymki, w ziemi wickiej, w ptn. Mazowszu, wzięła od niej swe miano Grzymek, które z czasem w drugiej połowie wieku XV, zamieniła na nazwisko rodowe Grzymkowskich.

Familja ta Rawitów, licznie rozrodzona w owym czasie prócz Grzymek w ziemi wickiej, posiadała swe liczne dobra zwane Grzymki koło Ostrołki, koło Ostrowi-Mazowieckich, Przasnysza, Sokołowa, Łomży i Wąsosz, jak również w Karwowie, Mikutach, Gardotach, Obrytkach, Szczepankowie, Łętowie, Biedrzycach, Przytulach i wiele innych, od których z czasem niektórzy przybrali swe nowe miano rodowe jak Łętowscy, Karwowscy, Biedrzyccy etc.

Niektórych przodków tego rodu spotykamy zapisanych w różnych aktach grodzkich i ziemskich, wickich, wąsowskich etc.

Grzymek 1358 r. był sędzią pana sandeckiego, a Grzymek v. Grzymko 1370 r. był skarbnikiem brzesko-kujawskim.

Rodzina Grzymka, sędziogo pana sandeckiego osiadła na stałe w woj. krakowskim i do dnia dzisiejszego zachowała swe stare nazwisko rodowe Grzymek.

Pierwszą postacią historyczną z rodziny Grzymków wąsowskich był Grzymisław v. Grzymko, wnuk prawdopodobnie Grzymka, skarbnika brzesko-kujawskiego, którego syn Grzymek, z Grzymek i Woleborza 1450 r. był sędzią wizkim. Zapisany do ksiąg ziemskich wizkich w tomie nr. 1131 fol. 3 i 10 i w księdze Metryki mazowieckiej nr. 5 str. 5 etc.

Na str. 6 i 7 księgi ziemskiej wąsowskiej nr. 1/1496, 1471 r. zapisany jest Szymon z Grzymek i Stanisław, syn jego herbu Rawicz, jako świadkowie w sprawie Grozima z Mich.

Jest to jeden z najstarszych dokumentów, stwierdzający niewątpliwą przynależność Grzymków-Grzymkowskich do rodziny Rawitów, gdyż został udowodniony pod przysięgą i w obecności księcia Mazowieckiego Kazimierza i to w czasie kiedy świadomość przynależności rodowej i posiadane go klejnotu była jaknajwiększa.

Szymon z Grzymek h. Rawy miał 3 synów: Stanisława, Jakóba i Jana. Z tych dwaj ostatni stali się założycielami starszej linii Grzymkowskich na Mazowszu

Tomasz, syn Jakóba z Grzymek i Łętowa 1508 r., ożenił się z Urszulą, córką Walentego Bagińskiego h. Sępówron.

Syn jego Bartłomiej żonaty był z Magdaleną N.

W uniwersale poborowym Stefana Batorego 1578 r. zapisany jest Szczęśny Grzymkowicz, chorąży, jako naznaczony poborca.

W drugiej połowie XV wieku Grzymkowie ci z Grzymek zaczynają używać swego nazwiska rodowego Grzymkowskich. Pierwszym z nich był Paweł Grzymkowski zapisany w aktach grodzkich wąsowskich 1505 r. Jan, syn Mikołaja cytowany w aktach wizkich 1594 r.

W popisie pospolitego ruszenia na nieprzyjaciela we wsi Grzymki stawili się cum armis dn. 5.X.1621 r. niżej wymienieni Grzymkowscy, którzy zostali zapisani w księdze grodzkiej wizkiej nr. 39/1247 a mianowicie:

Maciej i Paweł, synowie Jakóba i Piotr, syn Grzegorza z Grzymków; Tomasz, Paweł i Stanisław, synowie Bartłomieja, oraz Jan, syn Stanisława Grzymka i Marcin, syna Jana Grzymkowskiego.

Jan, syn Bartłomieja cytowany w aktach lwowskich, jako wojski czerwonogrodzki w latach 1609—1645 r.

W rejestrze szlachty lwowskiej i zydaczowskiej L. 194 jest zapisany: Jan Grzymkowski, wojski czerwonogrodzki, który dnia 16.IV.1635 r. na sejmiku pod Lwowem, popisał się ze swym hucem. Zapisany w Aktach grodzkich i ziemskich z czasów Rzplitej — Lwów 1894 r. Tom XX. str. 381 i 533.

Z racji zajmowanego urzędu około 1620 r. przeniósł się on na Ruś Czerwoną i w Hołyniu koło Żydaczowa w ziemi lwowskiej nabył swe dobra i tam osiadł na stałe.

Około 1630 r. zawezwał on do siebie na Ruś Czerwoną, swego brata rodzonego Krzysztofa, którego ożenił z Krystyną Przyłuską h. Sępówron i osiedlił na stałe na swych dobrach w Hołyniu, Swaryczowie, Równi i Kotorynach w woj. lwowskim. Po śmierci swego brata Jana, w latach 1645—1671 r. Krzysztof był

również wojskim czerwonogrodzkim. Dał on początek młodszej linii rodziny Grzymkowskich w Małopolsce wschodniej.

Miał on trzech synów: Mikołaja, Franciszka i Stanisława, którzy brali żywy udział w życiu społecznym i politycznym a także dzielnie bronili kraju przed potopem nawały szwedzkiej i kozackiej za czasów Jana Kazimierza.

Szczególnie odznaczył się Mikołaj, który w krótkim czasie został podczaszem latyczowskim.

Mikołaj ożenił się z N. Pisarską.

W spisie ziemian lwowskich i zydaczowskiego powiatu pod L. 304, danym pod Lublinem dnia 29.VIII.1672 r. została zapisana:

„Jej MĆ Grzymkowska, żona Mikołaja, podczaszego latyczowskiego, która ma dostawić na pospolite ruszenie jednego konia z rżędem” („Akta grodzkie i ziemskie z czasów Rzplitej Polsk.” Lwów 1868—1894. Tom XXI na str. 605 i 657).

Mikołaj, podczasz latyczowski, z województwem sandomierskim a Franciszek, brat jego z województwem ruskiem, ziemi lwowskiej i przemyskiej 1697 r. podpisali elekcję króla Augusta II. (Sufragia województw i ziem koronnych i W. X. Lit., zgodnie na Najj. Augusta II, obranego królem polskim, danym pod Warszawą dnia 27.IV.1697 r.

Zapisani na str. 427 i 436 w tomie V. „Volumina Legum” wydan. w Petersburgu 1860 r.

Stanisław, syn Krzysztofa i Krystyny Przyłuskiej 1680 r., ożenił się z Teresą, córką Adama Chojeckiego h. Lubicz i Marji Karczewskiej h. Jasińczyk.

Dzieci Stanisława Grzymkowskiego i Teresy Chojeckiej — Józef i Teresa, żona Wojciecha Wesołowskiego 1722 r. byli procesowani przez Tarnowskich, z powodu pretensji do części dóbr w Hołyniu po Krystynie I. v. Krzysztofa Grzymkowskiego.

Zapisani do: „Sumarjuszów wyroków Trybunału lubelskiego, woj. kijowskiego” w tomie X. na str. 1230.

Józef Grzymkowski, syn Stanisława i Teresy z Chojeckich, z żoną Elżbietą Dombrowiczówną h. Dąbrowa 1744 r. nabyli wieś Budy w powiecie kowieńskim, w województwie trockim; zapisani zostali do akt grodzkich kowieńskich. („Herbarz rodzin szlacheckich Królestwa Polskiego” Warszawa 1853 r.).

On to wyemigrowawszy z Małopolski stał się założycielem młodszej linii Grzymkowskich na Litwie. Z tych: Łukasz, Ignacy i Mikołaj z synem Wacławem, synowie Józefa, a wnukowie Stanisława, dowiedli szlachectwa 1836 r. w gubernji podolskiej. (Spis: „Herbarz rodzin szlach. Król. Polsk.”—Warszawa 1853 r.).

Z rodziny czerwonoruskiej: Adam, syn Stanisława i Teresy Chojeckiej, pojął za żonę Ludwikę Niewęglowską h. Jastrzębiec. Syn ich Józef dnia 28.IV.1771 r. zaślubił Marję Turowską h. Grzymała.

Michał, syn Stanisława i Teresy Grzymkowskich, ożenił się z Heleną prawdopodobnie Hołyńską h. Sas. Syn ich Józef urodził się w Hołyniu 1753 r. Zapisani w aktach grodzkich zydaczowskich 1775 r.

Wnuk Michała Grzymkowskiego Jan zaślubił Katarzynę Kruszelnicką h. Sas,

z którą miał trzech synów: Grzegorza, Ignacego i Jana. Z tych Grzegorz wraz z żoną Zofją Bereźnicką stał się filarem rodziny Grzymkowskich w Hołyniu na Starej wsi pod górą.

Obecnie w Hołyniu na Starej wsi, znajdują się jego wnukowie Mikołaj, Ignacy, Władysław i Franciszek Grzymkowscy, z których Mikołaj 1912 r. wyemigrował do Ameryki.

Anna, córka Pawła Grzymkowskiego, a wnuczka Grzegorza i Zofji Bereźnickiej wyszła zamąż za Michała Bahrynowskiego h. Leliwa. 1930 r. nabyli oni majątek wraz z dworem, własność niegdyś Czetwertyńskich i Mazarskich na Nowej wsi w Hołyniu.

Aleksander i Michał, synowie Stanisława i Teresy z Chojeckich, wnukowie Krzysztofa i Krystyny Przyłuskiej, jako też bratanek ich Józef, syn Adama i Ludwika z Niewęglowskich Grzymkowscy udowodnili swoje pochodzenie szlacheckie 1782 r. w Sądzie ziemskim we Lwowie. Zapisani w księdze XVII pod L. p. 208 w aktach ziemskich we Lwowie, jak również w księdze Majestatycznej generalnej metryk szlach. galicyjskich w tonie XVI na str. 123.

Tomasz Grzymkowski, syn Józefa i Marji Turowskiej 1809 r. należał do Gwardji Narodowej, w czasie wkroczenia do Małopolski wojsk polskich ks. Józefa Poniałowskiego.

1810 r. zaślubił on Apolonję, córkę Stefana Matkowskiego h. Sas z Hołynia.

Syn jego Józef dnia 26.II.1839 r. ożenił się z Domicelą, córką Stefana Makurycz-Hołyńskiego h. Hołownia i Marji Śmiałowskiej w Hołyniu.

Otrzymał on w posagu za swą żoną część dóbr Hołynia, położonych za rzeką Siwką, w sąsiedztwie dóbr niegdyś ks. Czetwertyńskich a później Mazarskich, wobec czego przeniósł się ze Starej wsi i tamże osiadł na stałe, przez co stał się filarem rodziny Grzymkowskich na nowej wsi Hołynia.

Jan, syn Józefa i Domiceli Hołyńskiej dnia 30.IV.1882 r. ożenił się z Klauddyną, córką Michała Szczepkowskiego h. Jastrzębiec i Anny Krechowickiej h. Sas, właścicieli części dóbr Hołynia i Krechowiec.

Z dzieci ich: Michał ur. dn. 8.VII.1884 r. był wybitnym organizatorem Drużyn Bartoszewych w Hołyniu; zmarł dnia 28.VIII.1918 r. jako inwalida wojny światowej, Józef ur. dnia 18.VIII.1886 r. poległ śmiercią bohaterską na froncie rosyjskim dnia 30.VI.1916 r. a Władysław ur. dnia 27.IV.1895 r. w wojnie światowej był oficerem austro-węg. i polskim; jako por. 22 p. uł. osiadł na stałe w Brodach, gdzie dnia 8.I.1927 r. zaślubił Halinę-Marję Nawrocką h. Pobóg ze Starych Brodów.

Paweł, syn Józefa i Domiceli Hołyńskiej, wraz ze swym bratem Janem przeprowadzili akt działu majątku na Nowej wsi i zapisani zostali do akt sądu powiatowego w Kaluszu.

Ożenił się on z Marją Hołyńską h. Hołownia, spokrewnioną z rodziną Izbińskich i Tyszów.

Synowie ich Andszej i Piotr brali wybitny udział w wojnie światowej, z których pierwszy jako inwalida zmarł w Hołyniu 1919 r. z powodu odniesionych ran pod Kraśnikiem 1914 r. na froncie rosyjskim.

Brat jego Piotr 1923 r. ożenił się z Rozalją Bereźnicką h. Sas w Hołyniu. Franciszek Grzymkowski, syn Adama i Ludwika Niewęglowskiej 1785 r. był obrońcą (vicesgerent) chełmskim, a 1790 r. patronem Trybunału lubelskiego; 1792 r. obrany na sędziego granicznego ziemi lubelskiej i sędziego grodzkiego urzędowskiego. Wylegitymował się ze swego pochodzenia szlacheckiego 1804 r. w Rządzie Gubernialnym Małopolski zachodniej w Lublinie i zapisany w księdze „Quaternionum“ w tomie VII na str. 225 pod l. p. 3160, znajdującej się w Archiwum Głównem Akt dawnych w Warszawie.

Osiadł on stałe w Kraśniku, tam się ożenił, dając początek nowej gałęzi rodziny w woj. lubelskiem.

Z rodziny Franciszka Grzymkowskiego, osiadłego niegdyś w ziemi lubelskiej, obecnie znajduje się wielu jego prawnuków w Kraśniku, a mianowicie na przedmieściu Suchynia zamieszkuje rodziny: Jana, Andrzeja, Szczepana, Władysława i Franciszka, a na przedmieściu Piaski: Karola Grzymkowskiego. Aleksander Grzymkowski ze wsi Dzierzkowice przed kilku laty wyprowadził się z rodziną do wsi Chruslanki gm. Rybitwy w powiecie puławskim.

Izabela, córka Andrzeja a wnuczka Józefa z Kraśnika wyszła za mąż za Stanisława Gadzińskiego w Rzeczycy ziemiańskiej gm. Trzydnik. Brat jej Władysław jest obecnie wachmistrem II Baonu K.O.P. w Ostrogu nad Horyniem.

Z rodziny tej lubelskiej wielu z nich było wybitnymi działaczami społecznymi, a inni znów wstawili się w pracy niepodległościowej. Z tych ś. p. Jan ur. 1897 r. i ś. p. Jan ur. 1900 r. dnia 8.VIII.1931 r. zostali odznaczeni medalem niepodległości, a Wacław dn. 20.III.1932 r. został odznaczony krzyżem niepodległości.

I.

IWANISZ Jan, syn Jana, żonie Jadwidze Cieszkowskiej zapisuje sumę 1701 r. (Gr. Piotrk. Zap.).

J.

JUCEWICZ h. JUŃCZYK. Wywodzą się ze starej szlachty litewskiej. Jerzy oboźny 1585 r., Ludwik piwniczny 1783 litewscy. Konstanty-Władysław, syn Romualda, zm. 1910 r., wnuk Wiktora. Konstanty-Władysław, Komisarz P. P. w Wilnie, ma synów: Bazylego, Eugeniusza-Józefa, Jerzego, Wojciecha i Juljusza (Zbiory rodziny).

K.

KAMOCKI h. MOSZCZENICA. Marek świadek przy wywodzie szlachectwa 1412 r. (Ziem. Sier.).

KASZEWSKI h. JANINA.

W roku 1500 nadano Kaszewskim szlachectwo z herbem Janina w województwie Lubelskiem.

Jabłonowo, pow. Brodnicki, Pomorze, było siedzibą dziadów i pradziadów tej całej rodziny Kaszewskich.

Metryki urodzenia Leona Kaszewskiego i Wincentego Kaszewskiego są w kościele Jabłonowo pow. Brodnica, Pomorze.

Prapradziad Ignacy Kaszewski miał siedmioro dzieci. W r. 1722 zaślubił Marjanę Kędziorską w kościele w Bursztynowie, pow. Grudziądz. Pradziad Wincenty Kaszewski miał ośmioro dzieci urodzonych w Jabłonowie.

Marjan i Leon Kaszewski, dyrektor Straży Ogniowej w Grudziądzu, zarazem inspektor Straży Pożarnych województwa Pomorskiego.

KIJEWSKI h. ŚWIERCZEK. Tom VI str. 339. Andrzej-Saturnin, ur. 1846 r., syn Mateusza, ur. 1810 r., wnuk Prokopa, prawnuk Franciszka, a praprawnuk Fabiana Kijewskiego, herbu Świerczek, sędziego grodzkiego i podsędka ciechanowskiego w 1722 r., dziedzica na Kijewicach w pow. przasnyskim — miał z Marji Michniewiczówny synów: Waclawa, naczelnego architekta stoł. miasta Warszawy, Juljusza, ożenionego z Marją Rydygierówną — córką dr. med. Wilhelma i Kazimiery z Colonna-Walewskich, z której synowie: Włodzimierz, Zygmunt i Juljusz, Stanisława, studenta Politechniki Petersburskiej, zm. 1910 r., po którym pozostał syn również Stanisław, student med. Uniwersytetu Warszawskiego, Aleksandra, sędziego sądu okręgowego, następnie pisarza hipotecznego przy Sądzie Okręgowym w Radomiu, ożenionego z Wandą Truskolawską, I voto pułkownikową Ostańkiewiczową, dziedziczką Jahorosławia i Nowiny ziemi Mohylewskiej, oraz córkę Marję zamężną za dr. med. Władysławem Niewińskim.

Roman, ur. 1829 r., dziedzic Suchodołków w ziemi Siedleckiej, prawnuk wyżej wymienionego Franciszka, miał córki: Wandę i Ludwikę oraz synów: dr. med. Franciszka, wybitnego chirurga i prof. Warszawskiego Uniwersytetu, ożenionego z Wandą Rodkiewiczówną, z której córki: Marja i Wanda i syn Jerzy, Romana, oraz Ignacego, ożenionego z Heleną Odrowąż-Pieniążkówną, z której synowie: Bogdan i Mirosław, właściciele dóbr rycerskich Czekanówek na Pomorzu.

Jan-Ferdynand, syn wyżej wymienionego Mateusza, pozostawił córki: Stanisławę i Henrykę oraz synów: Eugenjusza i Zdzisława.

L.

LOSCHANT. Chrystofor (Krzysztof), podpułkownik infanterji 1720 r. (Gr. Piotrk. Zap.).

M.

de MELING. Samuel-Fryderyk, kapitan JKMcj, syn ng. Fryderyka, pokwitowany z sumy 1774 r. przez Józefaa Ślazanowskiego (Gr. Piotrk. Zap.).

MIŁOWICZ pierwotnie MILLEWICZ h. MIKULIŃSKI. Bar. A. Reyski jest zdania, że Miłowicze są herbu własnego i tylko przez podobieństwo pomieszczeni go przy legitymowaniu się z herbem Mikuliński. To samo stwierdza

ś. p. Stanisław Moraczewski, iż wyczytał w herbarzu niemieckim, że h. Mikuliński różni się tem od h. Miłowicz, iż pierwszy ma krzyż i wody złote na niebieskiem polu, a drugi — krzyż i wody niebieskie na złotem polu.

Miłowicze pochodzą ze Żmudzi, z kąd przenieśli się w Hrubieszowskie, a następnie na Wołyń z powodu prześladowań za uczesnictwo w konfederacji Barskiej.

Podług tradycji rodzinnej Miłowicze wywodzą się od Miluta, syna Gineyda, który w 1401 r. podpisał „Unię Litwy z Polską”, a w 1413 r. w Horodle Gineyd był przyjęty do herbu rodu Zarembów i dlatego też niektórzy Miłowicze używali h. Zaremba.

Pierwszym znanym nam członkiem tego rodu, podług wyvodu w Galicji i Lodomerji we Lwowie w 1789 r. jest Ambroży, syn zapewne Jana-Samuela, żyjący w końcu XVI wieku, który w 1634 r. otrzymał za żoną Katarzyną Chrzczonowiczówną część dóbr Okstyny w pow. rosienskim, a w 1640 r. kupił pozostałą część od Barbary z Chrzczonowiczów Gieyszowej; Ambroży z tej żony miał córki: Barbarę Hryniewiczową, Magdalenę Woytkiewiczową i syna Samuela, po którym z żony z Zofji Szablewiczówny córka Katarzyna Moczydłowska i synowie: Bartłomiej i Jarosz.

Bartłomiej zaślubił Annę Mingielewiczównę i z niej pozostawił jedyne syna Tadeusza, po którym dwóch synów: Jakób, właściciel Ginian w pow. telżewskim, i Jerzy.

Jerzy, konfederat barski, nabył dobra Modryniec w pow. hrubieszowskim i z żony Zofji Witkiewiczówny miał trzech synów: Szymona-Antoniego, Józefa-Alojzego i Kazimierza-Józefa, przedstawicieli trzech linii tego rodu.

Linja Modryniecka. Kazimierz-Józef, odziedziczył Modryniec; konfederat barski, żonaty z Joanną z Mieszkowskich h. Mora, z niej syn Karol i córka Paulina Paszkiewiczowa; po Karolu z żony Joanny Miłowiczówny, córki Szymona, synowie: Władysław, żonaty z Julją z Truskolawskich, za którą otrzymał Modryń, Leon, Stanisław, Kazimierz, Witold, powstaniec 63 r. emigrant i córki: Izabela, Jadwiga i Marja.

Po Władysławie, dziedzicu Madryńca córki: Teodora, Jadwiga i Janina oraz syn Karol zm. 1929 r. po którym z Anny, córki Kazimierza Millewicza synowie: Kazimierz ur. 1899 r., żonaty z Jadwigą Bukraba, córką Adama, Leon ur. 1903 r., Stanisław ur. 1905, Tadeusz ur. 1907, Michał ur. 1909 i córki: Marja za Michałem Czerwińskim i Aleksandra ur. 1912 r.

Kazimierz, syn Karola ur. 1836, powstaniec 63 r., żonaty z Władysławą, Wysogota-Zakrzewską, córką Ignacego, z niej córki: Anna za Karolem Millewiczem, Zofja, żona za Stefanem Dziewanowskim i synowie: Tomasz, dziedzic Czaślawic, żonaty z Zofją Starczewską i Władysław, po którym z Anny Moraczewskiej synowie: Karol-Stanisław ur. 1914 r. i Jan-Marjan ur. 1925 r.

Linja Chortupska. Józef, syn Jerzego i Zofji Witkiewiczówny, miał córkę Domicelę Drużyłowską i synów: Józefata, Seweryna, Antoniego, Stanisława i Feliksa, po którym syn Jan ma córkę Jadwigę i syna Waclawa; Józefat miał syna Zygmunta, powstańca 63 r., tego z Fabiny Teleżyńskiej trzy córki: Wanda, Jadwiga Porzycka i Stanisława Turska.

Linja Dymitrowiecka. Szymon-Antoni, syn Jerzego i Witkiewiczówny, kupił Dymitrowkę w pow. krzemienieckim i pozostawił syna Seweryna, po którym z Wiktorji Sanockiej syn Edmund, po którym syn Karol zm. 1922, z Wandy Kownackiej córka Aniela za Kazimierzem Humieckim i syn Witold ur. 1904 r.

MORACZEWSKI h. CHOLEWA. Wywiedli nazwisko od wsi Morawce, obok Kutna, cytowanej w aktach grodzkich i ziemskich łączyckich i do końca XVII w. będącej w posiadaniu Moraczeńskich, którzy się pierwotnie pisali Morawcewscy.

Rodzina ta dzieli się na trzy linje: łączycką, poznańską i białorusko-litewską.

Linja łączyckiej protoplastą jest Stanislaus Morawcewsky in Morawce, sit haeres w roku 1389, Tomasz 1464 r., Marcin 1536 r., cytowani w księgach grodzkich, łączyckich, właściciele wsi Morawce. Jan, syn Mikołaja, Maciej, Jan, Wąkich, łączyckich, synowie Macieja i Adam, syn Jana, byli, według ksiąg poborowych województwa łączyckiego, właścicielami wsi Morawce (1576 r.). Marcin, cześnik łączycki, dziedzic na Pniewie (1695 r.), zostawił córkę Elżbietę, za Szymonem Galińskim i synów Franciszka, Łukasza i Tomasza. Po tym ostatnim, synowie: Stanisław, Jan i Walenty podpisali w r. 1697 elekcyę Augusta II. Córki Franciszka, Krystyna za Kozierowskim i Marya za Niewiadomskim, oraz syn Wincenty, burgrabia grodzki rawski, po którym z Zofii Kuczborskiej, syn Hieronim, udowodnił szlachectwo w Królestwie polskiem 1851 r. Łukasz, sędzia ziemski, drugi z rządu urodzenia, syn Marcina, cześnika łączyckiego, dziedzic wsi Brzozówka, zostawił pięciu synów: Jana, który w roku 1764 podpisał elekcyę Stanisława Augusta oraz Szymona, Franciszka, Hieronima i Teodora. Z tych Hieronim z żony Maryanny Łodzińskiej, herbu Radwan, zostawił syna Feliksa, (1839 r.). Szymon, syn Łukasza, wyżej cytowanego, miał córki: Karolinę za Łyckim i Barbarę za Zbyszewskim in lubelskim, którym znaczny zostawił majątek. Teodor wreszcie, ostatni syn Łukasza, ożeniony z Trepkową, urodzoną Leszczyńską, miał syna Macieja. Ten z Apolonią Piekarską, herbu Rola, zostawił synów: Leopolda i Hipolita, ożenionego z Kobylańską, herbu Lubicz. Po tych Waclaw, dr. med. z Zofią Okuniewską, herbu Bylina i córki Stanisława za Tadeuszem Kołaczkowskim, herbu Habdank i Helena za Kazimierzem Madalińskim, herbu Larissa.

Linja poznańska. Najdawniejszy ślad tej linii spotykamy przed r. 1388 i to Jana Moraczeńskiego, w sporze z Mateuszem z Tworzań. W r. 1416 zapiski sądowe ziemskie kościańskie znają Mikołaja Moraczeńskiego, syna Mirka, a dalej w r. 1533 widzimy trzech rodzonych braci, synów Wincentego: Mateusza, Mikołaja i Piotra w sporze z Benedyktem Miaskowskim, pozwalających temu praw pastwiskowych na dziedzictwach Mirkowicze i Moraczewo. Wsie te otrzymały widocznie nazwy od imienia i nazwiska Mirka, żyjącego w XIV w. Obie leżą obecnie w obrębie ordynacji rydzyskiej. Zapiski kościańskie w r. 1662 wspominają syna Piotra Wojciecha a pod r. 1651 Stefana, syna Wojciecha. Zapiski poznańskie, wzmiankują w r. 1677 Wojciecha, syna Stefana i Barbary Bożeńkiej. Tegoż Wojciecha i Jadwigi Kowalskiej, syn Jakób, dziedzic Soboty, Złotkowa pod Poznaniem, oddaje aktem z r. 1722 dobra Skorki w po-

wiecie gnieźnieńskim, spadłe po Jadwidze Moraczeńskiej, bezdzietnej ciotce, stryjowi swemu Stanisławowi. Franciszek, syn Jakóba i Barbary Kierskiej, komornik ziemi wschowskiej, z żoną Elżbietą z Krzyżanowskich, robią w r. 1751 w Poznaniu wzajemny zapis swoich dóbr dziedzicznych. W r. 1791 wyżej cytowany Franciszek, komornik graniczny kaliski, z synem Kazimierzem, komornikiem granicznym poznańskim i komisarzem wojskowo-cywilnym kościańskim i wschowskim z okazji nabytku Bytkowa, czynią wzajemny zapis. Syn drugi Franciszka, Tomasz, ożeniony z Józefą Kierską, dziedzic dóbr Zielińskowo. Syn tegoż, Roman, oficer 8 pułku piechoty liniowej, ozdobiony w dniu 31 sierpnia 1931 r. złotym krzyżem, oraz tegoż rodzeństwo: Jędrzej, znany historyk, Bi-bianna, autorka, Ludwika za Stablewskim, herbu Oksza, Anastazja za Koczorowskim, herbu Rogala i Benedykt; syn Romana i Franciszki Zakrzewskiej, herbu Trzaska, Maciej, ur. w rodzinnem Chwałkowie, 1840 r., radca dworu w Namieśtnictwie lwowskim, ozdobiony krzyżem pamiątkowym, jako oficer pruski w r. 1866, a także austriackim orderem żelaznej korony i rosyjskim św. Stanisława II kl. z gwiazdą, ożeniony I-o voto z Anielą Habdank-Pomorską. Z tej syn Jędrzej, poseł do Rady Państwa w Wiedniu, ożeniony z br. Gostkowską, oraz córki: Franciszka, za dr. fil. Kruczkiewiczem, profesorem i byłym rektorem wszechnicy lwowskiej. Aniela za Antonim Raszewskim, z drugiego zaś małżeństwa Macieja z Anną Pomorską, syn Roman, dr. praw, urzędnik Ministerjum skarbu w Wiedniu, ożeniony z Raczyńską, oraz córki: Ksawera za Niemczewskim i Marja za Niewiadomskim w Wiedniu. Z rodzeństwa Macieja: Józefa, za B. Łaszczyńskim, herbu Wierzbna, Kazimierz z Pauliną Götzendorf Grabowską, Ludwika za Dobrzyńskim, herbu Jelita, Helena za J. Hochbergerem, twórcą gmachu sejmowego we Lwowie, Zofia za Brudzewskim, herbu Nałęcz, w końcu Marja za W. Łaszczyńskim, Jadwiga za Jarochońskim.

Linja Białorusko-litewska. W połowie XVII w. odłączyła się gałąź Moraczeńskich, dziedzicząca obecnie w Litwie, Białej-Rusi i gubernii lubelskiej,

Założycielem jej był Maciej, porucznik pancerny wojsk koronnych, który odznaczony się w wojnach ze Szwedami i innymi nieprzyjaciółmi kraju, otrzymał od Jana Kazimierza królewską, Małynicze i Słobodę Małynicką w powiecie rzeczyckim, a ówczesnem województwie mińskim, przywilejem z dnia 16 Junii 1665 r. Następnie od Jana i Marcina Czerniawskich, synów Andrzeja nabył tychże dziedzictwo, a w r. 1698 od U. U. Stefana i Barbary z Chlewińskich Berezeckich, majątność Ostrów-Mikolski. Z żony Zuzanny Biszpung, córki Tomasza, a siostry Teofila, sędziego ziemskiego, protoplasty obecnie żyjących Biszpinków, zostawił dwóch synów: Jana i Stanisława, którzy w r. 1709 zwiększyli swoje posiadłości przez nabyci od Piotra Szeluta-Małynickiego, a to dóbr Ostrów Średni i Małynicze Berdyckie. Jan, krajczy rzeczycki i dworzanin skarbu Rzeczypospolitej zostawił z żony urodzonej Maryanny Okuszkó, herbu Radwan, syna Bazylego, oraz bezpotomnych Mikołaja i Tomasza, jakoteż córkę Helenę, za Bazylim Giżyckim. Bazyl zaś Moraczeński z Barbarą Malinowską, herbu Pobóg, miał syna Szymona, również jak dziad Jan, krajczego rzeczyckiego, który z Antonellą Muraszko zostawił córkę Pulcheryę, za urodzonym Jezierskim, oraz

synów: Michała, regenta powiatu bielickiego i Józefa, których potomstwo osiedliło się w gubernii czernichowskiej, a dalsze rozrodzenie i losy starszej linii rodu idącej od Jana, syna Macieja, nieznanie.

Brat młodszy Jana a drugi syn Macieja, Stanisław, mostowniczy rzeczycki właściciel Małynicz i Ostrowa z żony Maryanny Szeluta-Małynickiej, herbu Kalwarya, zostawił trzech synów: Kazimierza, Tomasza i Stefana. Z nich Kazimierz, łowczy rzeczycki, z Katarzyną Pokroszyńską, herbu Ostoja odmienna miał synów Mikołaja, przeora w Zakonie S. J. w Szczucinie i Macieja, rotmistrza janczarskiej polnej buławy wojsk W. K. Lit., deputata na trybunał litewski w r. 1784, sędziego granicznego litdzkiego w r. 1791, właściciela dóbr Unichowszczyzna i Prostrąszczyzna w powiecie lidzkim, oraz Stary i Nowy Kuplin w województwie brzeskim, powiat prużański. Ten z Anny Ossowskiej, herbu Dołęga, łowczanki starodubowskiej, zostawił trzech synów: Józefa, który poległ w obronie Pragi r. 1794, Kazimierza, ur. 1788. † 1832, sędziego grodzkiego, członka komitetu wojennego gubernii grodzieńskiej w r. 1813—14, marszałka szlachty powiatu prużańskiego przez 6 tryenii, ozdobionego orderami św. Anny i Włodzimierza, fundatora cerkwi w Starym Kuplinie, zaszczytnie znanego w obywatelstwie. Ten z Konstancji Małskiej herbu Nałęcz, miał trzech synów: Seweryna, Juliana i Henryka. Zmarłego młodo we Francji w Hyères w r. 1852. Dwaj starsi bracia byli zapisani najwyższym rozkazem z dnia 8 lipca 1825 do korpusu paziów.

Seweryn, dziedzic dóbr Stary i Nowy Kuplin na Litwie i Wola Korbutowa w lubelskim, pośrednik mirowy gubernii grodzieńskiej, nader czynny obywatel w zniesieniu poddaństwa, z żony Seweryny Węgleńskiej, herbu Sreniawa, zostawił dwóch synów Tadeusza i Stanisława, którzy dla uzyskania obywatelstwa austriackiego przez adoptację przyjęli połączone nazwisko Moraczewski-Trzeciński. Ci otrzymali w Austrii zatwierdzenie staropolskiego szlachectwa jako oficerowie 4 i 11 pułku ułanów, reskryptem Ministerstwa L. 407/A 1896 r. Z tych Tadeusz, urodzony 1856 r., dziedzic dóbr Kuliki na Litwie i Czudczyce w lubelskim, ożeniony z Władysławą Zglinicką, herbu Prus II, ma synów: Seweryna, Macieja i Wojciecha, oraz córki Konstancję za Kazimierzem Łubieńskim, herbu Pomian, Emilję, Maryę, Jagwigę i Olgę.

Stanisław, drugi syn Seweryna, urodzony 1858 r. w Kuplinie, dziedzic dóbr Kuliki na Litwie, Korbutowa Wola, później Świerzców i Chojeniec w lubelskim i Stróża w Galicyi, zm. w 1933 r. córki Teresa i Anna, oraz syn Stanisław.

Po Kazimierzu, marszałku prużańskim, drugi syn Julian, urodzony w 1824 r., dziedzic dóbr Orchowo w poznańskim, osiadł następnie w nabytych dobrach Garnek w Piotrkowskiej gubernii, ceniony dla wielkich zalet umysłu, wydawca pamiętników Franciszka Karpińskiego, z Nepomucyną Szczaniecką, herbu Ossorya, zostawił syna Henryka i córki: Olgę, Irenę i Julię.

Teofil, młodszy brat Kazimierza, a syn Macieja, dziedzic dóbr Unichowszczyzna, oficer 17 pułku ułanów litewskich za Napoleona, brał udział w kampanii 1812 r., a później w bitwach pod Bornheft i Seestadt w Danii w r. 1813,

ozdobiony krzyżem duńskim Danenbroga w r. 1813 i legji honorowej francuskiej w r. 1814, ostatecznie podkomorzy lidzki w r. 1830, kawaler orderu św. Anny w r. 1832, umarł w r. 1835. Z żony Pauliny Sağayitlo, herbu Pomian, zostawił synów: Józefa, Łucyana i Adama oraz córki Stefanię za Sumorokiem i Konstancję za Bronisławem Narbutem, h. Trąby.

Z synów Józef, urodzony w r. 1819, dziedzic Unichowszczyzny, marszałek lidzki, z Aleksandry Borodic, herbu Brodzic, zostawił dwóch synów: Aleksandra: ożenionego z Józefą Borodicówną i Juliana z Bronisławą Missuna, oraz córki Alinę za Styrypejką, dziedzicem dóbr Pacewicze w wolkowskim i Bronisławę za Zanem, synem słynnego Tomssza. Łucyan, urodzony w r. 1822, oficer wojsk rosyjskich, kawaler orderu austriackiego żelaznej korony, znany archeolog i numizmatyk, ma z Melanii Szyszkównę, herbu Dołęga, córki Paulinę za Smigielskim, herbu Łodzja, Maryę, Józefę i Stanisławę, za Józefem Szczuką, herbu Grapie, osiadłych w wileńskim.

W końcu Adam, urodzony w r. 1828, właściciel dóbr Andruszowce po dłuższym pobycie na Syberji, zmarł w Warszawie w r. 1873. Ten z żony Tekli Borodic, siostry swej bratowej, marszałkowej lidzkiej, zostawił synów Leona, ożenionego z Sieklucką, herbu Trzaska, Macieja i Wojciecha z Lipską, herbu Grapie, oraz dwie córki Teresę za Chmielińskim i Annę za Żukowskim.

Tomasz, drugi syn Stanisława i Maryanny z Szelutów, obożny rzeczycki, z żony Felicjanny Rutkowskiej, miał syna Longina. Ten z Maryanny Wołk-Lewonowicz miał syna Patrycego, który z Heleny Piotrowskiej, zostawił syna Michała. Ten przebywając niemal pół życia na Syberji (w Tobolsku), zaślubił tam szlachciankę rosyjską Bobrykową. Z tej syn Michał, obecnie wysoki dygnitarz wojskowy przy flocie czarnomorskiej, ożeniony z Chmielowską—z której dwie córki oraz córkę Józefę za br. Feliksem Nolkenem. Linia ta wygasająca po mieczu, dziedziczy dotąd część rodowych dóbr Małynickich.

Stefan, najmłodszy syn Stanisława i Maryanny z Szelutów-Małynickich, starosta zaleski, z żony Maryanny z księżąt Druckich-Podbereskich, herbu Gozdawa, zostawił synów: Józefa, Antoniego i Jana.

Po Antonim, również staroście zaleskim, synowie: Leopold, Bruno i Stanisław, dwaj ostatni służyli w wojsku rosyjskim, wszyscy bezpotomni.

Józef zaś najstarszy miał syna Wincentego, po którym córki Róża za Czyżem, herbu Lis, Julia za Makarewiczem i Paulina za br. Felkersambem, herbu własnego, oraz syn Jan, deputat szlachecki, właściciel dóbr Przedzielska, kawaler orderu św. Anny. Ten z Kraszewskiej, herbu Jastrzębiec, siostry Józefa-Ignacego, zostawił trzy córki: Zofię za Pawłem Sucheckim, herbu Poraj, Annę za Bychowcem, herbu Mogiła i Jadwigę za Rudomią, herbu Trąby.

Linia Białorusko-litewska wywiodła „rodowitość szlachecką”, wskutek rozkazów i rozporządzeń cesarzowej Katarzyny II., a to zaraz po pierwszym rozbiórce Polski wydanych i następnie uzupełnianych. Obowiązuje tu t. zw. statut szlachecki (Dworjanskaja Hramota) z dnia 2 kwietnia 1784 r. zatwierdzony przez cesarza Aleksandra I. w r. 1801.

Urodzony Leopold Moraczewski, syn Antoniego, otrzymał 23 lutego 1811 r. odpowiedni dokument, podpisany przez Marszałka deputatów szlacheckich gubernii białorusko-mohylewskiej.
